

Laodicea și dragostea ei subită pentru lumea aceasta

8 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Biserica noastră este tot mai atrasă de societatea modernă, cu valorile, principiile și cultura ei. Tinerii noștri se integrează în ea cu o lejeritate necunoscută generațiilor trecute, iar elita pare interesată mai mult de diplome universitare și recunoaștere din partea lumii creștine, decât de predicarea soliei celor trei îngeri. Demnitarii noștri fac eforturi considerabile ca membrii să se integreze în societate, să participe la activitățile ei, să devină parte a cercurilor de influență, în administrație, politică, sisteme bancare și chiar în forurile de conducere ale țărilor. Ni se sugerează că ne-am ocupat prea mult de împărăția viitoare și am neglijat-o pe aceasta.

Pentru cei care speră că acestea sunt inițiative locale, trebuie să spunem că noile tendințe în strategia bisericii pornesc chiar de la Conferința Generală. Ele sunt susținute, așa cum era de așteptat, cu versete biblice și pasaje din Spiritul Profetic, dar felul în care sunt ele aplicate este destul de problematic.

Se dau unele exemple biblice despre oameni ai lui Dumnezeu care au servit în guvernele imperiale ale trecutului, cum ar fi Daniel în Babilon, Neemia sau Estera în Medo-Persia. Deoarece ne este greu să credem că proponentii unor asemenea explicații nu cunosc Scriptura, tot ce ne rămâne este să-i suspectăm de deformarea realității în scopuri politice.

Nu, Daniel și colegii lui nu s-au dus să studieze în Babilon, la cele mai înalte școli ale vremii, de dragul lui Nebucadnețar și al lumii acesteia. Ei au ajuns acolo ca prizonieri de război. Lumea lor era de o violență și cruzime pe care nici nu le putem imagina astăzi. Viața omului nu avea nici valoarea vieții unui animal. Daniel și colegii nu erau samurai, alegând sinuciderea în locul captivității. Pentru ei viața era prețioasă, fiind darul lui Dumnezeu, viziune care i-a făcut să suporte detenția, să frecventeze școala și să accepte demnitățile cu care au fost onorați. Dar nu acesta era scopul lui Dumnezeu cu poporul ales. Dacă acel popor ar fi fost credincios, patria lor n-ar fi fost în veci călcată de picior de soldat străin. Ei ar fi fost ambasadorii neprihănirii și ai păcii, ducând în bezna lumii adevărul despre Dumnezeu iubirii, bunătății, iertării și vindecării. Dar ei au nesocotit cu aroganță principiul conform căruia „cel ce pune mâna pe sabie, de sabie va pieri.” Ei credeau că vor impresiona lumea dacă vor „sluji lemnului și pietrei,” aluzie la tendințele moderne de a ne integra în societate, de a participa la efortul global de a îmbunătăți lumea aceasta. Făcând așa, împărații lui Israel nici nu și-au dat seama că întorc spatele Dumnezeului cel viu.

Daniel o spune cât se poate de clar: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale. N-am ascultat pe robii Tăi proorocii, care au vorbit, în Numele Tău, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri, și către tot poporul țării” (Dan 9:5,6). Daniel știa foarte bine ce este aceea vină colectivă și pocăință colectivă: „N-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui pe care ni le pusese înaintea prin robii Săi, proorocii; ci tot Israelul a călcat Legea Ta, și s-a abătut astfel ca să n-asculte de glasul Tău. De aceea, ne-au și lovit blestemurile și jurămintele scrise în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu” (9:10,11).

Pe tinerii noștri azi nu-i forțează nimeni să urmeze școlile acestei lumi, unde filozofia Babilonului este singura înțelepciune care se predă. Această înțelepciune pregătește oameni pentru menținerea fărădelegii pe pământ, sub autoritatea necontestată a duhurilor răutății din locurile cerești. Laodicea noastră s-a trezit brusc îndrăgostită de lumea aceasta. Ni se spune că trebuie să dăm o mână de ajutor pentru bunăstarea planetei, că suntem oameni valoroși, de care lumea are nevoie pentru ridicarea unui secol de aur, un secol religios.

Dacă noul drum plănuț de liderii noștri va fi aplicat la nivel local, vom vedea în lunile următoare o escaladare a interesului bisericii pentru bunăstarea acestei lumi, și o diminuare considerabilă pentru misiunea primordială a bisericii, întreita solie îngerească, deja tratată cu destulă reținere în media adventistă.
